

Arrest

nr. 284 827 van 15 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 december 2021 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 februari 2022 wordt een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd.

Op 17 februari 2022 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten, in toepassing van artikel 18.1, b), van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een

staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), in met het verzoek om terugname.

Op 21 maart 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing houdt in dat niet België maar wel Oostenrijk bevoegd is voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en zij legt de verzoeker op om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV X.

Op 16 augustus 2022 verzendt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken via hiërarchische weg aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de volgende interne nota:

“(…)
N., K.

Alias in AT: N. K., xx.xx.1992/Afghanistan

N.N.: xxx
geboren te: S. op xx.xx.1992
onderdaan van: Afghanistan
verblijvende te: onbekend ?99991

Geachte Mevrouw Staatssecretaris,

Ik deel u mee dat ten overstaan van bovenvermelde persoon een beslissing tot verlenging van de termijn van overdracht onder de bepalingen van de Dublin III Verordening werd genomen.

Bij een controle op de door de betrokkene gekozen woonplaats werd de betrokkene niet aangetroffen. Hij deelde daarna geen nieuwe verblijfplaats meer mee en nam geen contact op met onze diensten.

Hieruit volgt dat betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd. Zijn verblijfplaats is niet bekend bij onze diensten wat betekent dat een overdracht onder de bepalingen van de Dublin III Verordening in deze omstandigheden niet mogelijk is.

Gelieve in bijlage de gemotiveerde beslissing te vinden.

Hoogachtend,

*De Directeur generaal
(…)”*

Bij deze interne nota wordt een ontwerp van beslissing gevoegd, die niet is ondertekend en die als volgt is gemotiveerd:

“(…)
Betekening van verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer

*Overwegende dat de persoon die verklaart te heten N. K. (...) geboren te S. (...), op (...).1992 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 16.08.2022*

Overwegende dat op 17/02/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 21/03/2022 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 16/08/2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

De betrokkene was op 20.03.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 22.03.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 07.04.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 21.03.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te '1000 Brussel, Negende Linielaan 27' te weten het adres van het opvangcentrum Klein Kasteeltje en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te '1090 Brussel, Lakenselaan 53.' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd verzocht zich op 22.04.2022 aan te bieden in de lokalen van Fedasil Zaventem voor een opvolgingsgesprek. De betrokkene bood zich aan maar weigerde vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke EU-lidstaat.

De betrokkene werd verzocht zich op 28.04.2022 aan te bieden in de lokalen van Fedasil Zaventem voor een opvolgingsgesprek. Nadien werd de betrokkene verzocht zich op 05.05.2022 aan te bieden in de lokalen van Fedasil Zaventem. De betrokkene bood zich aan en wilde extra tijd om meer informatie te hebben over hoe alles verloopt in Oostenrijk, waarna hij een beslissing ging nemen.

Op 02.05.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij verblijft bij L. M. (...), (...).

Op 09.05.2022 bood de betrokkene zich aan voor een opvolgingsgesprek in de lokalen van Fedasil Zaventem en weigerde vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

De politie van de zone Marlow verrichtte op 07.06.2022 een controle op het bovenvermelde adres in (...). De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen en verbleef nooit op dit adres. Daarnaast liet hij geen nieuw adres achter.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.

Stempel

Brussel, 16.08.2022,
de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
Nicole DE MOOR"

Het betreft de thans bestreden beslissing. Een ondertekend afschrift ervan werd, middels een aangetekende brief, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 7 september 2022.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens maakt de verzoeker gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker ondergedoken was/is en zich hiervoor baseert op een éénmalige controle door de politie van zone Marlow op 7/6/2022 op het door zijn advocaat meegeedeelde adres, nadat hij de opvangstructuur had verlaten en dit adres had meegeedeeld aan DVZ als adres van verblijf voor de duur van de Dublin procedure.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat “verzoeker er niet werd aangetroffen en nooit verbleef op dit adres en liet geen nieuw adres achter”

Doordat de bestreden beslissing verwijt maakt aan verzoeker “dat het aan hem toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats”.

Doordat de bestreden beslissing stelt “dat verzoeker geen nieuwe verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met haar diensten. Dat hieruit dient besloten worden dat betrokkene buiten het bereik van haar diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”

Dat zij zich hierbij steunt op de wettelijke grondslag zoals voorzien in artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening.

Doordat tenslotte moet blijken uit de stukken van het administratief dossier dat de beslissing geantidateerd werd of minstens niet rechtsgeldig bestond op de laatste dag van de wettelijke termijn van zes maanden, bij gebreke aan handtekening van de bevoegde ambtenaar/Staatssecretaris.

Terwijl Artikel 29(2) van de Dublin III Verordening het volgende zegt :

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Terwijl de bestreden beslissing zelf bevestigt dat verzoeker aanwezig was op alle uitnodigingen voor de gesprekken met verwerende partij en ook de volledige procedure correct volgde, daar zij aanvankelijk

opgevangen werd in het Klein Kasteeltje, vervolgens in het kader van de Dublin procedure zich aanbood in het terugkeercentrum van Zaventem en dan vervolgens een adres heeft opgegeven buiten die structuren.

Terwijl dit bezwaarlijk als onderduiken kan geïnterpreteerd worden.

Terwijl bovendien in casu een raadsman het dossier van verzoeker mee opvolgde.

Terwijl verzoeker zich dus nog steeds op het opgegeven adres bevindt en deze verblijfplaats nooit heeft verlaten.

Terwijl hij zich trouwens ook van geen kwaad bewust was, aangezien de bewoners/eigenaars inderdaad van de politiecontrole op de hoogte waren, en zelfs het appartement zouden getoond hebben, aldus hun verklaringen.

Terwijl het ook daarom zo is dat verzoeker bij het einde van de voorziene Dublin termijn van zes maanden, op datum 11 augustus, - want de voorziene einddatum was 16/8/2022 - via zijn raadsman contact nam met de Dienst Dublin om te vragen of hij zich opnieuw kon melden. (2)

Terwijl hij uiteraard ten zeerste verbaasd was, alsook zijn raadsman, toen verwerende partij, precies op 16/8/2022 deze mail beantwoordde, stellende dat er op 16/8/2022 een verlenging van de termijn is genomen - die nog niet ondertekend was door de Staatssecretaris.

Terwijl de raadsman daarop uitleg gaf en vroeg, omdat verzoeker immers nog steeds met hem in contact was en ook nooit de genoemde verblijfplaats had verlaten/veranderd.

Terwijl er over en weer is gemaïld maar uiteindelijk gesteld werd dat de beslissing "bleef".

Terwijl hoe dan ook vast staat dat verzoeker nooit de intentie heeft gehad om onder te duiken. Terwijl hij zich niet eens verwachtte aan een politiecontrole, laat staan de intentie had er zich aan te onttrekken, aangezien hij hiervan niet op de hoogte was en toevallig, dus per definitie niet intentioneel, niet aanwezig was op dat ogenblik. Terwijl hij nog altijd beschikte over de vrijheid van beweging.

Terwijl hoe dan ook niet kan vastgesteld worden op basis van een éénmalige controle dat een bepaalde persoon niet of nooit zou verbleven hebben op een opgegeven adres. Terwijl er in de bestreden beslissing geen enkel objectief element wordt aangebracht waarop een dergelijke conclusie zou kunnen berusten, tenzij dus een ondoordachte en overhaaste conclusie.

Terwijl de vaststelling "dat hij geen nieuw adres achterliet" totaal uit de context is, aangezien verzoeker deze verblijfplaats nooit verlaten heeft; terwijl deze stelling veeleer lijkt genomen te zijn uit de context van een verzoeker die een toegewezen opvangplaats heeft verlaten. Terwijl echter in casu verzoeker de toegewezen opvangplaats al had verlaten en bij middel van zijn raadsman op 2/5/2022 een effectieve verblijfplaats buiten de opvangcentra had meegedeeld.

Terwijl verwerende partij dus ook op de hoogte was van het feit dat verzoeker een raadsman had/heeft in de lopende procedure.

Terwijl de bestreden beslissing ook een quote uit het arrest Jawo aanhaalt, die echter niet in de huidige context past, aangezien het ging om een asielzoeker die het opvangcentrum had verlaten, en geen adres had achtergelaten én die bovendien een wettelijk verbod had geschonden inzake het verlaten van een bepaalde plaats, wat hier totaal niet aan de orde is,

In de zaak Jawo werd door de Duitse rechter een prejudiciële vraag gesteld of het voldoende was voor de Staat om vast te stellen dat de asielzoeker de hem toegekende woonplaats had verlaten zonder die autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen en in die context antwoordde het Hof van Justitie : "In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken", dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets - in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht -, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.

Terwijl dus inzake verkeerdelijk rechtspraak wordt aangevoerd die niet over dezelfde situatie handelt.

Terwijl het trouwens best stuitend is om te merken dat er op de laatste dag van de termijn, en na contactname door ondergetekende met de betrokken dienst, op 16/8/2022 werd besloten tot een verlenging van de termijn. Terwijl de onderhandelingen werden opgestart om tot een minnelijke oplossing te komen en een hervorming van de zogenaamde beslissing te nemen, die nog niet getekend was, en die trouwens pas vele dagen later ondertekend werd.

Terwijl men niet kan weerhouden dat een stuk papier dat niet ondertekend is, reeds wettelijke waarde heeft. Terwijl de beslissing klaarblijkelijk buiten de termijn werd ondertekend en derhalve niet rechtsgeldig bestond voor het aflopen van de wettelijke termijn van 6 maanden, die afliep op 16/8/2022.

Terwijl de beslissing formeel dus niet op 16 augustus bestond, en derhalve dient vernietigd te worden; dat dit duidelijk blijkt uit de mail van verweerster (zie stuk 2).

Terwijl hoe dan ook blijkt dat ondergetekende op 11 augustus mailde en het ook niet correct is om aldus te stellen dat “verzoeker geen nieuw adres achterliet, geen correcte informatie verschaft, geen nieuwe verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met onze diensten.”

De toepassing van artikel 29(2), tweede zin van de Dublin III Verordening is aldus kennelijk onwettig en bovendien is de motivering en de beslissing als dusdanig aangetast door een gebrek aan zorgvuldigheid, nu dit beginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, - quod non.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op het verzoekschrift:

“In een enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 29 (2) van de Dublin III- Verordening,*
- De artikelen 2 & 3 van de Wet van 29.7.1991,*
- zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel,*
- manifeste beoordelingsfout.*

1.De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering.

De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 29§2 van de Dublin-III-Verordening.

Artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

De verwerende partij diende verzoekende partij aldus over te dragen aan de Oostenrijkse autoriteiten, zo niet wordt België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale

bescherming. Dit laatste evenwel tenzij de verzoekende partij ondergedoken is, waardoor de overdrachtstermijn rechtmatig verlengd kan worden tot maximaal achttien maanden.

Of verzoekende partij kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

In het arrest Jawo wordt als volgt overwogen:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificeert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.(eigen onderlijning en markering)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materie "le onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat(..)"

De ratio legis van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat "zodra dat praktisch mogelijk is" de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de verwerende partij hiervoor achttien maanden.

Op 2.5.2022 heeft de raadsman van verzoeker laten weten dat verzoeker zou gaan verblijven te (...).

Verzoeker is tweemaal bij een ICAM-coach langsgeweest en deelde telkens mee dat hij weigert vrijwillig te vertrekken naar Oostenrijk. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dd.2.2.2022 dat hij onderweg hoorde dat België goede mensenrechten heeft, de procedure goed verloopt en er respect is voor vluchtelingen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Griekenland en Oostenrijk. Volgens verzoeker waren er in Griekenland geen rechten voor hem en werd hij 4 maanden vastgehouden in een gesloten centrum. Wat betreft Oostenrijk, verklaarde verzoeker dat hij 17 dagen een gebroken knie had en niet de nodige medische hulp ontving. Daarnaast verklaarde verzoeker dat het personeel respectloos was en werd gediscrimineerd door politie en burgers.

Op 7.6.2022 voerde de politie van de zone Marlow een woonstcontrole uit op het bovenvermeld adres. De politie heeft verzoeker niet kunnen aantreffen en ze stelden vast dat verzoekers naam niet op een bel of een brievenbus aanwezig was. Hieruit kunnen we besluiten dat verzoekers er niet verblijft of verbleven heeft.

Het is niet onlogisch dat gemachtigde tot de vaststelling komt dat verzoeker onderduikt.

Tijdens zijn gehoor op 2.2.2022 verklaarde verzoeker dat hij religieus getrouwd is en 2 kinderen heeft in Afghanistan. Verzoeker heeft geen familieleden in België of in een andere lidstaat. Dat hij Afghanistan heeft verlaten 8 maanden voor zijn aankomst in België. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij via Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland ging, waar hij 4 maanden in een opvangcentrum verbleef. Dat verzoeker daarna via Macedonië naar Servië trok waar hij 2 maanden verbleef. Daarna vertrok verzoeker via Hongarije naar Oostenrijk, waar hij 17 dagen zou hebben verbleven. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij enkel zijn vingerafdrukken gaf in Griekenland en Oostenrijk en geen verzoek om internationale bescherming vroeg.

De Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 draagt de lidstaten op de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat verzoeker derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse of Griekse autoriteiten.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de

uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van de artikelen van de Dublin III- verordening wordt niet aangenomen.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Beroep is ongegrond.”

3.3. De verzoeker beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Dit houdt onder meer in dat de overheid zorgvuldig te werk dient te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor dient te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 29 van de Dublin III-verordening, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 29 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat Oostenrijk zich akkoord heeft verklaard met het terugnameverzoek op 17 februari 2022. Bijgevolg verstreek de termijn van zes maanden waarbinnen het bestuur ertoe was gehouden de verzoeker over te dragen aan Oostenrijk in principe op 18 augustus 2022.

De verzoeker geeft onder meer te kennen dat de verweerder niet op goede gronden heeft vastgesteld dat hij was ondergedoken. Hij betoogt hieromtrent dat de verweerder zelf bevestigt dat hij aanwezig was op alle uitnodigingen voor de gesprekken en dat hij ook de volledige procedure correct volgde, daar hij aanvankelijk opgevangen werd in het ‘Klein Kasteeltje’, en hij zich vervolgens in het kader van de Dublinprocedure zich aanbood in het terugkeercentrum van Zaventem en daarna een adres heeft opgegeven buiten die structuren. De verzoeker benadrukt tevens dat hij een raadsman had die het dossier mee opvolgde, en die op 11 augustus 2022, en dus voorafgaand aan het verstrijken van de termijn van zes maanden voorzien in artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, contact opnam met de Dienst Dublin om te vragen of hij zich opnieuw kon melden. De verzoeker verwijst in dit verband naar het mailverkeer tussen zijn raadvrouw en het bestuur (zie inventaris verzoekschrift, stuk 2).

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de verwerende partij de verlenging van de termijn van overdracht tot maximum achttien maanden als volgt motiveert:

"(...)

De betrokkene was op 20.03.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 22.03.2022 rechtstreeks kennis van deze beslissing.

De betrokkene diende op 07.04.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 21.03.2022 in. In het verzoekschrift wordt gemeld dat de betrokkene verblijft te '1000 Brussel, Negende Linielaan 27' te weten het adres van het opvangcentrum Klein Kasteeltje en wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te '1090 Brussel, Lakenselaan 53.' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat.

De betrokkene werd verzocht zich op 22.04.2022 aan te bieden in de lokalen van Fedasil Zaventem voor een opvolgingsgesprek. De betrokkene bood zich aan maar weigerde vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke EU-lidstaat.

De betrokkene werd verzocht zich op 28.04.2022 aan te bieden in de lokalen van Fedasil Zaventem voor een opvolgingsgesprek. Nadien werd de betrokkene verzocht zich op 05.05.2022 aan te bieden in de lokalen van Fedasil Zaventem. De betrokkene bood zich aan en wilde extra tijd om meer informatie te hebben over hoe alles verloopt in Oostenrijk, waarna hij een beslissing ging nemen.

Op 02.05.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij verblijft bij L. M. (...), (...).

Op 09.05.2022 bood de betrokkene zich aan voor een opvolgingsgesprek in de lokalen van Fedasil Zaventem en weigerde vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

De politie van de zone Marlow verrichtte op 07.06.2022 een controle op het bovenvermelde adres in (...). De betrokkene werd bij deze controle niet aangetroffen en verbleef nooit op dit adres. Daarnaast liet hij geen nieuw adres achter.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.

(...)"

De verweerder beslist dus dat de verzoeker is ondergedoken omdat hij, nadat hij eerst driemaal inging op de uitnodiging voor een opvolgingsgesprek in de lokalen van Fedasil Zaventem en bij het verlaten van het opvangcentrum een adres heeft meegedeeld waar hij ging verblijven, op 7 juni 2022 niet kon worden aangetroffen op het door hem opgegeven adres en nooit verbleef en omdat hij nadien geen nieuwe verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact meer opnam met de diensten van de verweerder. Na een verwijzing naar het arrest Jawo van het Hof van Justitie van de Europese Unie

(hierna: het Hof) concludeert de verweerder *“De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”*

Het Hof heeft in het arrest Jawo (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 53-55) geoordeeld dat de Dublin III-verordening *“[a]angaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, [...] geen nadere toelichting verstrekt”; dat deze verordening geen definitie van het begrip ‘onderduiken’ bevat en “dat wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat het begrip in de gehele Unie autonoom en uniform [moet worden] uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en de aldaar aangehaalde rechtspraak)”.*

In het arrest Jawo heeft het Hof tevens het volgende aangestipt:

“§ 56. In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten.

Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

[...]

§ 59. Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

§ 60. In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

[...]

§ 70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

Hieruit blijkt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft, hetgeen met zich meebrengt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

Uit het arrest Jawo blijkt tevens dat er een intentioneel element (het zich doelbewust onttrekken aan de overdrachtsprocedure) is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat dit intentioneel element wordt vermoed te bestaan indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting.

In casu werd evenwel niet vastgesteld dat verzoeker de hem door de Belgische autoriteiten toegekende woonplaats had verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. De verweerder heeft immers bevestigd dat de verzoeker een adres heeft meegedeeld waarop hij, na het verlaten van het opvangcentrum, zal verblijven. De verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder verwijst naar rechtspraak die niet over dezelfde situatie handelt.

Dat het Hof in het voormelde arrest *Jawo* enkel gewag maakt van een vermoeden van onderduiken in het specifieke geval dat *“(de) overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen”*, betekent echter niet dat de verweerder geen andere redelijke gronden kan aanwenden om te besluiten dat de betrokkene *“doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen”* (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, §§ 70). Deze vaststelling moet alsdan wel berusten op een zorgvuldige en correcte feitenvinding.

De Raad stelt vast evenwel vast dat de verweerder uitgaat van een verkeerde voorstelling van de feiten waar hij stelt dat de verzoeker na de negatieve adrescontrole op 7 juni 2022 geen contact meer opnam met haar diensten. Blijkens het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 2, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, heeft de raadsvrouw van de verzoeker immers een mailbericht verzonden naar de Dublin Unit bij de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag of de verzoeker zich opnieuw kon melden met het oog op het verderzetten van zijn procedure in België. Op dat moment was de termijn voor overdracht nog niet verstreken. Een medewerker van de Dublin Unit heeft vijf dagen later, op 16 augustus 2022, pas geantwoord met de mededeling dat de termijn voor overdracht werd verlengd naar achttien maanden zodat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Op 19 augustus 2022 heeft verzoekers raadsvrouw gereplied met de vraag op welk adres deze verlengingsbeslissing aan de verzoeker werd betekend, waarop de Dublin Unit antwoordde dat de beslissing werd genomen op 16 augustus 2022, maar dat zij nog niet aan de verzoeker werd ter kennis gebracht omdat zij in afwachting is van de handtekening van de staatssecretaris. De verzoeker brengt in dit kader een betwisting naar voor omtrent de datum waarop de bestreden verlengingsbeslissing door de bevoegde staatssecretaris werd ‘genomen’. Aangezien te dezen enkel de staatssecretaris voor Asiel en Migratie zelf bevoegd is en niet de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie feiten uiteenzetting), kan de bestreden beslissing inderdaad enkel geacht worden te zijn genomen door de bevoegde staatssecretaris op de datum waarop zij het ontwerp van beslissing heeft ondertekend. Bovendien is er tevens een vervaltermijn van zes maanden aan de orde binnen dewelke de beslissing tot het verlengen van de termijn voor de Dublinoverdracht moet worden genomen (zie *supra*), waardoor het des te belangrijker is te weten wanneer de bevoegde overheid de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn precies heeft getroffen. Wat er ook van zij, en of de bestreden beslissing daadwerkelijk door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd ondertekend en dus genomen op 16 augustus 2022 dan wel meerdere dagen later, stelt de Raad vast dat deze beslissing in elk geval minimum vijf dagen na de contactname per mailbericht van 11 augustus 2022 werd genomen.

Bijgevolg heeft de verweerder de voorliggende feiten niet deugdelijk onderzocht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden waar zij vaststelt dat de verzoeker na de negatieve adrescontrole geen contact meer opnam met haar diensten. Deze vaststelling is, gelet op de in de bestreden akte opgenomen motieven, determinerend voor het besluit dat de termijn voor overdracht met toepassing van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening wordt verlengd naar achttien maanden. Immers wordt besloten dat de verzoeker *“buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd”* omdat hij *“geen nieuwe verblijfplaats meer bekend (maakte) en geen contact op(nam) met onze diensten”*.

Het voormelde zorgvuldigheidsgebrek leidt derhalve tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet aan deze vaststelling geen afbreuk. De verweerder betwist op zich immers niet dat op onzorgvuldige wijze werd vastgesteld dat de verzoeker na de negatieve adrescontrole geen contact meer opnam met de bevoegde diensten.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige grieven niet verder worden onderzocht.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE